

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

A GIKHON PARTJAIN

*Mikor az Úr a jövőt programozta,
s szájában haszonra
fordult az ige,*

*ott lett megszabva a korszakok hossza,
akkor zizegett fel
az idő szíve.*

*Várván az első napfogyatkozásra,
felpörgette
az izzó glóriát,*

*s a napot másoló kerék agyában
elindította
a memóriát.*

*Rendületlen hitt a bűntelen világban,
holott forrongtak
már az ősködök.*

*Felöltözött azért talpig titánba,
hogy rendet rakjon
a zendülők között.*

*De már az első korszakváltó este
ember bitangolt
a védett birtokon:*

*a szerelem kéklő lábnyomát leste
a buja bozótban,
puszta szirtfokon.*

*Ám hamis illattól szédült meg egyszer –
regnálni akart
a világ dolgain.*

*Megmozdult Isten szemében a tenger,
felfakadt a föld
a Gikbon partjain.*

*Az idő vén malma leállt egy percre –
a program észlelte
a durva hibát.*

*Hát újból az ígére fordult a nyelve,
s elküldte a földre
az Úr a Fiát.*

